χαεισήσωμεν τὸν διεργέτην καὶ κτίσην πάσης τῆς φύσεως. ὁ τυφλὸς δὲν ἐδυνήθη ἰδῆ τὸν σωτῆρα. οὔτε εἶχε καιρὸν ἀπὸ τοὺς ἄπορους ὄχλους σωτήγορες, ἀλλὰ μάλιστα καὶ πολλοὶ τὸν ἐμπόδιζαν καὶ ἐμποδίζαι. καὶ αὐτὸς ἐδυνήθη καὶ ἐνίκησεν ὅλα τὰ ἐμπόδια, ὅσα εἶχεν ἀφθυμίαν ἀνείκασον. ὅθεν σιμόνωντας ἀφὸς τὸν σωτῆρα καὶ ἐπῆρε παντὸς νοσήματος, καὶ ἠξιώθη νὰ λάβῃ τὸ χάεισμα. τοιαύτῳ ἀφθυμίᾳ ἀπουδάσωμεν νὰ ἀποκτήσωμεν ἡμεῖς εἰς τὰς δεήσεις ὁποῦ ἀφεσφέραμεν. ἐὰν αἰγήσῃ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ δώρημα, μὴ ῥαθυμήσωμεν ἀν εἶναι πολλοὶ νὰ μᾶς δυσκολύουσιν. ἀλλὰ ἀς βοήσωμεν ἰσχυρώτερα μὲ κατανυξιν ἐδάκρυα. ἕως νὰ μᾶς ἀπλαγχνισθῇ ὁ Θεὸς. νὰ πληρώσῃ τὸ ζήτημα. διὸ πιστεύω ὅσα λυπηρὰ ἐπάθαινα δὲν δικαιούνται νὰ ἰατρεύσουν οἱ ἄφθοποι, θεραπεύει ὁ διαπότης Χεισὸς. ὡς ἰατρὸς φανέρος. ὅτις οὐμόνον τοὺς ἔξωθεν ὀφθαλμοὺς τὸ τυφλοῦ ἐθεράπευσεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔσωθεν τῆς ψυχῆς ἐρωπισε. καὶ διαυτὸ ἠκολούθα ἐν τὸν ἐδόξαζε, ἐγνωρίσας ὅπ ὄχι μὲ δέησιν. ἀλλὰ ἐξουσιαστικῶς τὸν ἰατρεύσεν. ἐπειδὴ φαντες οἱ ἅγιοι, καὶ πόσοι, θεοφῆται, καὶ μάρτυρες ὅσως θαυματουργίας ἐτέλεσαν, μὲ θεοσδόκα φορὸς τὸν Θεὸν, ἐγονεκλίσαν καὶ ἐδεήθησαν τὰ ἔκαμναν. ὁ δὲ Χεισὸς ὡς διαπότης πάντων ἐκύριος ἐπρόσταξεν ὅλων τῶν κτίσεν, καὶ ὑπετάγετο. ἐποτὲ μὲ ἀγάπη φορὸς τὸν ἀγελαν καὶ θυμωμένον θάλασσαν. σιώπα, πφίμωσο: φορὸς δὲ τὴν λύπην, θέλω καθαρεισθῆ. ἐτὸν ἀκάθαρτον δαίμονα ἐπέτιμα λέγωντας. ἔξελθε ἀπὸ τέτοιν τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἔκαμναν τὸν λόγον του. ἐτὸν ὑποτάσσομενα ὡς κτίσμα ὅλα τὰ κτίσματα. οὔτε ἐσήμερον μὲ τὸ θεϊκόν του νεῦμα καὶ ἐχάραξε τὸν τυφλοῦ τὸ φῶς ἐτῶν αἴσθησιν. ὅτι αὐτὸς εἶναι, ὁποῦ ἐχώρισεν ἐξ ἀρχῆς τὸ σκότος ἀπὸ τὸ φῶς, ἐτὸν ἄνθρωπον ἔπλασε. καὶ μεταδίδει εἰς ταὶς ψυχὰς τῆ ἀξίων τῶν λάμψιν αὐτῆ καὶ θείαν λαμπρότητα. τοὺς δὲ αἰσθητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆ φθειρομένων φωτίζει θεοπρεπέστατα. τοῦτο τὸ θαυμάσιον ὁποῦ εἰς τὸν τυφλὸν ἔκαμεν ὁ παντοδυνάμος κύριος ὁρῶντες οἱ παρόντες ἐξέστησαν. ἐ πολλοὶ ἀπ' ἐκείνους εἰς αὐτὸν ὄπισθυσαν. καὶ ὡς Θεὸν τὸν ἐνόμιζαν. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν βλέπονται τὰ φαδόξα ὁποῦ ἔκαμνεν, ὄπισθυον εἰς τῶν διδασκαλειαπου, βεβαιούμενοι καὶ πληροφορούμενοι ἀπὸ τὰ ἔργαπου. ἡμεῖς δὲ ἀναγιάσχοντες καὶ ἀκούοντες ταῦτα ὁμοίως ἀναπρέπτως πισθύομεν. ὥσπερ νὰ εἴμεθεν καὶ ἐκεῖ τότε παρόντες ἐ βλέποντες. ἐ οὕτως μὲ τῶν πίσιν γλυκαίνεσθεν ἄξιοι τῆ μακαριαμοῦ, ὁποῦ εἶπεν ὁ κς. μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, ἐ πισθύσαι τες. ἀς δοξάσωμεν λοιπὸν τὸν Θεὸν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰ μελήματα, καθώσπας διδασκει ὁ ἀπόστολος. ἐ πῶς δοξάζεται ὁ Θεὸς εἰς τὰ μέλημα; ὁπόταν δὲν σοχαζόμεσθεν κακὰ ἐ ἄπρεπα πράγματα ἀλλὰ μόνον τὰ καλὰ νὰ βλέπωμεν. νὰ δυχαεισοῦμεν ἐκεῖνον, ὁποῦ τὰ ἔκαμν. δοξάζεται ὁ Θεὸς ἐὰν ἀνοίγωμεν τὰ ἀφπα νὰ ἀκουώμεν τὰς διδασκαλίαςπου, καὶ ὄχι τραγούδια ἐ μουσικὰ ὄργανα. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὁ Θεὸς δοξάζεται ἀπὸ ὅλα τὰ μέλημας, ὅταν ὀρθὰ εἰς αὐτὸν πισθύομεν, ἐ φυλαγώμεν τὰ ἅγιαπου ἀφεσάγματα, ὅπ ὁ Θεὸς τὸν ἐσώμιζαν. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν βλέπονται τὰ φαδόξα ὁποῦ ἔκαμνεν, ὄπισθυον εἰς τῶν διδασκαλειαπου, βεβαιούμενοι καὶ πληροφορούμενοι ἀπὸ τὰ ἔργαπου. ἡμεῖς δὲ ἀναγιάσχοντες καὶ ἀκούοντες ταῦτα ὁμοίως ἀναπρέπτως πισθύομεν. ὥσπερ νὰ εἴμεθεν καὶ ἐκεῖ τότε παρόντες ἐ βλέποντες. ἐ οὕτως μὲ τῶν πίσιν γλυκαίνεσθεν ἄξιοι τῆ μακαριαμοῦ, ὁποῦ εἶπεν ὁ κς. μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, ἐ πισθύσαι τες. ἀς δοξάσωμεν λοιπὸν τὸν Θεὸν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰ μελήματα, καθώσπας διδασκει ὁ ἀπόστολος. ἐ πῶς δοξάζεται ὁ Θεὸς εἰς τὰ μέλημας, ὁπόταν δὲν σοχαζόμεσθεν κακὰ ἐ ἄπρεπα πράγματα ἀλλὰ μόνον τὰ καλὰ νὰ βλέπωμεν. νὰ δυχαεισοῦμεν ἐκεῖνον, ὁποῦ τὰ ἔκαμν. δοξάζεται ὁ Θεὸς ἐὰν ἀνοίγωμεν τὰ ἀφπα νὰ ἀκουώμεν τὰς διδασκαλίαςπου, καὶ ὄχι τραγούδια ἐ μουσικὰ ὄργανα. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὁ Θεὸς δοξάζεται ἀπὸ ὅλα τὰ μέλημας, ὅταν ὀρθὰ εἰς αὐτὸν πισθύομεν, ἐ φυλαγώμεν τὰ ἅγιαπου ἀφεσάγματα, ὅπ ὁ

Θεοῦ

Θεοῦ λέγει. ὁ υἱὸς δοξάζει τὸν πατέρα ἐ ὁ δοῦλος τὸν κύριον αὐτῆ. λοιπὸν ἐὰν εἶμαι πατὴρ, ποῦ εἶναι ἡ δοξαμου. καὶ ἂν εἶμαι κύριος, ποῦ εἶναι ὁ φόβος μου. λέγει κύριος παντοκράτωρ. καὶ ὁ ἀπόστολος, ἂς καθαρισθοῦμεν ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος. καὶ ἡ σοφία μᾶς συμβουλεύει λέγουσα. φύλαγε ἀκριβῶς καὶ ἀπὸ μελῶς τὰς αἰσθήσεις σου. ὅπ ἀπὸ ταύτας σοῦ ἔρχεται ζωὴ καὶ θάνατος. καὶ ὁ διαπότης λέγει. καθάρισον τὸ ποτήριον τὸ ἔσωθεν, διὰ νὰ γένῃ καθαρὸν καὶ τὸ ἔξωθεν, λοιπὸν ἂς παύσωμεν ἀπὸ ὅλα τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄτοπα ἔργα τῆ σκότους. ἂς τὰ ἐξομολογηθοῦμεν, νὰ μετανοήσωμεν. ἂς ἐνδυθοῦμεν τὰ σκοτεινὰ αἵματα, καταφρονοῦντες ὅλα τὰ σαρκικὰ καὶ γήϊνα. καὶ ἂς ἐνδυθοῦμεν τὰ ὅπλα τῆ φωτὸς καὶ τῆ ἀρετῆ. καὶ δι' ἀκηκοΐας ἂς περπατῆμεν εἰς τὸ φῶς καὶ ἡμέραν ὁπως καὶ δικαια, ἀπολουθοῦντες τῷ φοτοδοτῃ Χεισῷ καὶ σωτῆραμαι. μὴ ἔμεσθεν πλέον τυφλοὶ καὶ ἀναίσθητοι. καὶ μὴ πεσώμεν εἰς τὸν βαθύτατον λάκκον τῆς ἀτελυτήτου κολάσεως. καὶ μήνομίσῃ πνάς, πῶς δὲν εἶναι τυφλὸς ὅς πις ἔχει ὑγιῆ τὰ σωματικὰ ὄμματα. ὅτι μὲ τρεῖς τρόπους ἔρχεται ἡ τυφλοτης εἰς τὸν ἄνθρωπον. πρῶτον ἐκεῖνος ὁποῦ γεννᾶται τυφλὸς ἐκ μήτρας. δεύτερον ἐκ συμβεβηκότος. ὁποῦ τυχένει καὶ δυγαίνει πόνεμα καὶ τυφλώνεται. ἢ βαρύνει καὶ χωνουνται τὰ ὄμματα. ἢ πληθένει τὸ αἷμα. καὶ σκεπάζεις. ἢ εἰς τὸ γήρας, ὁποῦ σκοτίζεται τὸ φῶς ἀπὸ τὴν ἀχαμνότητα τῆ σώματος. ἡ δεύτερη τυφλότης εἶναι τῆς ψυχῆς. ἥτις εἶναι ἐλεεινότερη τῆς σωματικῆς καὶ χειρότερη. ὅταν γίνεται πνὰς τέτοιον τυφλὸς καὶ ἀνόητος καὶ δὲν ἐγνωρίζει τὸν Θεὸν ἀπὸ τὴν κακλίστου φρεσίαν. ἢ ἐγνωρίζειτον, καὶ δὲν φυλάττει τὸν νομοντου. ἀλλὰ φρονιμᾷ ὑπὲρ τὸν Θεὸν, τὸν κόσμον, τὴν σάρκα καὶ τὸν διάβολον. ὁποῦ εἶναι οἱ τρεῖς μεγάλοι ἐχθροὶ τῆ ἀνθρώπου. καὶ τὸν πολεμοῦν ἀκατάπαυσα, νὰ τὸν ῥίψουν εἰς τὴν ἀπώλειαν. καὶ αὐτὸς ὡς τυφλὸς καὶ ἀσυνετος δὲν βλέπει τὴν ζημίαντου, ἀμὴ κάμνει τῆ ἐχθρῶντου τὰ θελήματα. καὶ παροργίζει τὸν κύριον. εἰς αὐτὴν τὴν τυφλότητα διείσκουσιν καὶ τότε οἱ φρεσιάρχαι ἀνθρωποι, καὶ φονεύουν, πορνεύουν καὶ κλέπτουσι. καὶ ἄλλα παρόμοια κάμνουσιν, ὅτι τῆ τυφλῶν τυφλώτεροι καὶ ἀναισθητότεροι. πλὴν αὐτὴ ἡ τυφλοτης ἰατρεύεται εὔκολα μὲ τὴν ὀπισθοφύλ καὶ μετάνοιαν. νὰ φροσπέσωμεν εἰς τὸν διαπότην Χεισὸν, ὁμολογοῦντες αὐτὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον καὶ σωτῆρα τῆς κτίσεως. καθὼς καὶ ὁ τυφλὸς ἐπάνω τὸν ἔκραζε λέγωντας. Ἰησοῦ υἱὲ Δαβὶδ ἐλέησόν με, ἂς δεηθοῦμεν καὶ ἡμεῖς μὲ δάκρυα ὅσοι ἔχομεν ἁμαρτήματα. νὰ μᾶς ἐλεήσῃ καὶ νὰ μᾶς φωτίσῃ, νὰ μὴ φροσκόψωμεν πλέον εἰς τὸ σκότος. νὰ πεσώμεν εἰς ἀπώλειαν. ἀλλὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Θεὸς, καὶ νὰ χαροῦσιν εἰς τὴν ὑπερφυσιμας οἱ Ἄγγελοι. νὰ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες μου. ἂς συκωθοῦμεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτιαν. νὰ μὲ ἀρχισθοῦμεν τὴν ὥραν τῆς φοβερᾶς ἐκείνης κρίσεως. ὅταν ἐκφωνήσῃ ὁ κύριος τὴν ἐλεεινὴν ἀπόφασιν λέγωντας. πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. καὶ τότε νὰ μᾶς ἁρπάξουν οἱ ἀπλαγχνοι, καὶ σκοτεινοὶ δαίμονες. νὰ μᾶς ῥίψουν εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο τὸ